

Sygn. akt VIII Pz 49/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Kalinka

Sędziowie: SSO Grażyna Łazowska

SSR del Magdalena Kimel (spr)

po rozpoznaniu sprawy w dniu 5 sierpnia 2016 w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

przeciwko J. B.

o odszkodowanie

na skutek zażalenia pozwanego J. B.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 12 kwietnia 2016 *sygn. akt* VI P 213/15

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR del Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2016 r Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego J. K. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 14.299,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 stycznia 2015 r do dnia zapłaty tytułem odszkodowania. W punkcie drugim zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.532 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a w punkcie trzecim przyznał od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego E. P. kwotę 2.540 zł w tym 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Rozstrzygnięcie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, Sąd pierwszej instancji oparł na art. 22³ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U. z 2014 roku, poz. 637 ze zm.) oraz § 2 ust. 3, § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 roku, poz. 490) – obowiązującego w dacie wniesienia pozwu. Sąd pierwszej instancji wskazał, że przyznał pełnomocnikowi pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości jednokrotnej

stawki minimalnej 1.800 zł, poniesione koszty paliwa w związku z dojazdem na rozprawy w kwocie 250,75 zł oraz kwotę wykazanych biletami opłat za parking - łącznie 17,60 zł. Pełnomocnik nie udokumentował natomiast kosztu poniesionej opłaty za parking w dniu 31 marca 2016 roku. Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że niezasadnym było przyznanie pełnomocnikowi pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w dwukrotnej stawce, bowiem dla Sądu oczywistym jest, że pełnomocnik w celu należytego prowadzenia procesu jest obowiązany kontaktować się ze stroną, którą reprezentuje, relacjonować jej przebieg procesu, natomiast jeżeli chodzi o dojazd do G., to Sąd przyznał pełnomocnikowi pozwanego koszty związane z tym dojazdem.

Zażalenie na postanowienie zawarte w punkcie trzecim wyroku wywiódł pozwany, wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika pozwanego z urzędu kwoty 4.754,02 zł w tym 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz zasądzenie od powoda na rzecz pełnomocnika pozwanego zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 98§ 1 i 3 kpc w zw z § 11 ust 1 pkt 2 i §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, poprzez bezzasadne uznanie, że nakład pracy pełnomocnika nie uzasadniał przyznania kosztów pomocy prawnej w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że sprawa nie była typowa. Pozwany jest obywatelem K., zamieszkującym na terenie S., nie władającym językiem polskim. Komunikacja odbywała się po angielsku. Nakład pracy pełnomocnika był większy niż standardowy. Sąd pierwszej instancji pominął ogromne zaangażowanie pełnomocnika w sprawę i poświęcony czas. Jako dodatkową okoliczność wskazującą na większy nakład pracy pełnomocnika skarżący wskazał czas dojazdów na rozprawy do G. na który poświęcał każdorazowo 1,5 godziny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew zarzutowi skarżącego, kontrola odwoławcza nie wykazała, aby Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia prawa procesowego.

W myśl § 2 ust.1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych orasz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 – w brzmieniu obowiązującym w dacie wydawania zaskarżonego postanowienia, zasądając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (ust.1). Podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-5. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy (ust.2).

Natomiast po myśli § 19 pkt 1 cytowanego rozporządzenia, koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują opłaty w wysokości nie wyższej niż 150 % stawek minimalnych, o których mowa w rozdziałach 3- 5.

Wniosek o przyznanie wynagrodzenia w wysokości dwukrotności stawki minimalnej nie znajduje zatem oparcia w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd, stosując kryteria określone w § 2 ust. 1 rozporządzenia, rozważać mógł jedynie przyznanie wynagrodzenia w wysokości od stawki minimalnej do jej półtorakrotności.

Podkreślić należy, że zasadą jest, że sąd zasądza opłatę za czynności radców prawnych według stawki minimalnej. Natomiast jedynie, gdy przemawia za tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, wówczas sąd może zasądzić opłatę wyższą w granicach określonych rozporządzeniem (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2010 r. III CZ 64/10, LEX nr 1223593).

Wskazać należy, iż w niniejszej sprawie brak było podstaw do zasądzenia opłaty za czynności radcy prawnego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, w wysokości przewyższającej stawkę minimalną.

W ocenie Sądu Okręgowego sprawa nie należała do skomplikowanych pod względem faktycznym czy prawnym. W sprawie przeprowadzonych zostało pięć rozpraw, przy czym pełnomocnik pozwanego brała udział w czterech rozprawach. Pierwsza rozprawa z udziałem pełnomocnika pozwanego, która miała miejsce 16.07.2015 r trwała pół godziny, kolejna w dniu 27.10.2015 r trwała godzinę, rozprawa w dniu 14.01.2016 r trwała natomiast 40 minut, a ostatnia rozprawa w dniu 31.03.2016 r 25 minut. W sprawie przesłuchanych zostało dwóch świadków. Pełnomocnik pozwanego sporządziła pięć pism procesowych. Przygotowanie kilku pism procesowych osobie, która zawodowo trudni się takimi czynnościami i udział w czterech rozprawach nie może stanowić, nadmiernego obciążenia. Sama okoliczność dotycząca konieczności komunikowania się z klientem w języku angielskim i przetłumaczenia kilku pism procesowych powoda, nie uzasadnia przyznania kosztów w wysokości przewyższającej stawkę minimalną. Porozumiewanie się z klientem w języku biegle znanym pełnomocnikowi nie jest nadzwyczajną, szczególną okolicznością, która w sposób ponadprzeciętny zwiększa nakład pracy niezbędnej do prawidłowej realizacji obowiązków profesjonalnego pomocnika procesowego. Dodać należy, że strona pozwana nie kwestionowała w toku procesu okoliczności wyrządzenia powódce szkody, a spór dotyczył oceny dokonanej przez stronę pozwaną potrącenia z wynagrodzenia. Sprawa nie miała charakteru skomplikowanego, a zatem nie można uznać, iż nakład pracy pełnomocnika powinien zostać oceniony jako ponad przeciętny. Także czas poświęcony na dojazd pełnomocnika z K. do Sądu w Gliwicach nie jest szczególną okolicznością zwiększającą nakład pracy, biorąc pod uwagę odległość dzielącą te miasta, a nadto fakt, iż przemieszczanie się pełnomocników pomiędzy siedzibą ich Kancelarii a Sądami w aglomeracji (...) jest czynnością typową i powszechną. Ponadto zauważyć należy, że udokumentowane koszty dojazdu na rozprawy zostały pełnomocnikowi pozwanego przyznane.

W ocenie Sądu Okręgowego nakład pracy radcy prawnego odpowiadał normalnemu zaangażowaniu rzetelnego profesjonalisty.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem, jeśli nie wystąpiły żadne ekstraordynaryjne okoliczności, a skala aktywności pełnomocnika pozostała na przeciętnym poziomie, to nie istnieją przesłanki do zasądzenia w sprawie wynagrodzenia wyższego od stawek minimalnych (postanowienie NSA z dnia 17 października 2012 r., II FZ 878/12.). Uwzględniając bowiem domniemanie racjonalności ustawodawcy, należy uznać, że określając wysokość stawek minimalnych wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników za poszczególne czynności lub za udział w postępowaniach, rozważył on i uwzględnił wszelkie okoliczności charakterystyczne dla danego typu spraw. W minimalnych stawkach odzwierciedlona została zatem swoista wycena koniecznego nakładu pracy pełnomocnika, związana ze specyfiką określonego rodzaju postępowań. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012 r., III CZ 57/12).

W tym stanie rzeczy, Sąd z mocy art. 385 k.p.c. w zw. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako niezasadne.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR del Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia